

■ Ἀγάπη - Ἀνδρεία - Ἀφοσίωση - Πίστη

Μυροφόρες, ζηλεύουμε τὰ «μύρα» σας!*

Τρία χρόνια ἔζησαν στὸν ἴσκιο Του... Δὲν ἔλαβαν ἱαματικὰ χαρίσματα. Δὲν εἶδαν τὸ Φῶς τῆς Μεταμόρφωσης. Δὲν γεύτηκαν τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ Πάθος.

Ἔζησαν ταπεινὲς στὴν ἀφάνεια... Δὲν Τοῦ ἔδωσαν μεγαλόστομες ὑποσχέσεις σὰν τὸν Πέτρο.

Ἔζησαν ταπεινὲς στὴν σιωπή... Ἔκαναν ὅμως πράξη τὰ λόγια τοῦ Πέτρου: «Κύριε, μετὰ Σοῦ ἔτοιμός εἰμι καὶ εἰς φυλακὴν καὶ εἰς θάνατον πορεύεσθαι». Πορεύτηκαν μαζί Του...

* * *

Ἄνταν οἱ ἄντρες, οἱ χαρισματοῦχοι, οἱ ἐκλεκτοί, διασκορπίστηκαν, ἐκεῖνες πῆραν μαζί Του κλαίγοντας τὸν ἀνήφορο τοῦ Γολγοθᾶ. Τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀγάπης...

Ἄνταν οἱ ἄντρες, οἱ χαρισματοῦχοι, οἱ ἐκλεκτοί, ἔτρεμαν «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων», ἐκεῖνες ξεκίνησαν γιὰ τὸν Τάφο Του. Τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀνδρείας...

Ἐκίνησαν νύχτα γιὰ νὰ πᾶνε στὸ Φῶς.

Πῆραν τὸν δρόμο ποὺ ὀδηγεῖ στὴν Ὁδό.

Ἀψήφησαν τὴν ζωὴ τους πορευόμενες πρὸς τὴν Ζωή.

Ἄντα τὰ ἐμπόδια ἔσβησαν μπροστὰ στὸν πόθο νὰ πᾶνε κοντά Του, νὰ ἐκπληρώσουν τὰ καθήκοντα τους ἀπέναντι Του. Τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀφοσίωσης...

Ἄντα νύχτα, ὁ φόβος τῶν Ἰουδαίων. Οἱ στρατιῶτες... Ἄντα παραμερίστηκαν. Ἄντα τοὺς τους καρφωμένους στὸ τέρμα. Στὸν Τάφο.

Καὶ μόνο ὁ λίθος ποὺ τὸν ἔφραζε πλάκωνε καὶ τίς δικές τους ψυχές, «ἦν γὰρ μέγας σφόδρα». «Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον

ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;».

Ἦταν ἄραγε ἐκεῖ, ὅταν ὁ Κύριος εἶπε: «ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ, μεταβῆθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται,...»; **Τ**ὸ ἄκουσαν ἢ τὸ διαισθάνονταν μὲ

τὴν γυναικεία τους διαίσθηση; **Π**άντως εἶχαν πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, γιατί οὔτε ὁ λίθος τοὺς φράζει τελικὰ τὸν δρόμο.

Προχωροῦν... **Π**ροχωροῦν καὶ ἀξιῶνονται νὰ ἀκούσουν πρῶτες τὸ πιὸ θαυμαστό, τὸ πιὸ μεγαλειῶδες, τὸ πιὸ χαρούμενο μήνυμα, ποὺ ἀκούστηκε ποτὲ πάνω στὴν γῆ καὶ μάλιστα ἀπὸ χεῖλη ἀγγελικά: «**Ἦ**γέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε».

Ἀξιῶνονται νὰ γίνουν εὐαγγελίστριες τῆς Ἀναστάσεως.

Δὲν ζητοῦν νὰ δοῦν Τὸν Ἀναστημένο Κύριο. **Δ**ὲν ζητοῦν νὰ βάλουν τὸ δάκτυλο «ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἤλων». **Δ**ὲν ζητοῦν νὰ πιάσουν στὰ χέρια τους τὰ ὀθόνια. **Δ**ὲν μπαίνουν κἂν στὸν Τάφο.

Τοὺς ἀρκοῦν τὰ λόγια τοῦ Ἀγνώστου καὶ τὸ «ὅτι ἀποκεκλύσται ὁ λίθος».

Τὸ ἀποκορύφωμα τῆς **πίστης**...

Γι' αὐτὸ ἀξιῶνονται πρῶτες νὰ δοῦν τὸν Κύριο τους καὶ τὸν Θεό τους καὶ νὰ ἀκούσουν τὸν πιὸ γλυκὸ χαιρετισμὸ ἀπὸ χεῖλη θεϊκά: «**Χ**αίρετε».

* * *

Ἄνοιξη... Ὅλα γύρω πλημμυρισμένα ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς γαρδένιας, τῶν τριαντάφυλλων, τῆς βιολέτας, τῆς πασχαλιάς... εὐλαβικὴ προσφορὰ τῆς φύσης στὸν Ἀναστημένο Κύριο.

Δεύτερη Κυριακὴ μετὰ τὸ Πάσχα... Ὅλα γύρω πλημμυρισμένα ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς ἀγάπης, τῆς ἀνδρείας, τῆς ἀφοσίωσης, τῆς πίστης... εὐλαβικὴ προσφορὰ τῆς γυναικειᾶς ψυχῆς στὸν Ἀναστημένο Κύριο.

Μυροφόρες, ζηλεύουμε τὰ «μύρα» σας!

(*) Σοφίας Βαλμᾶ-Γιαννίση, Πρεσβυτέρας-Ἐκπαιδευτικῆς, «Πειραικὴ Ἐκκλησία» (Μαῖος 2000). • Ἐπιμέλ. ἡμετ.